

Nr. 3. Marts 2008

Høringer: Rammeafgørelse i EU om anerkendelse af og tilsyn med betingede domme m.v. - Ajourført vejledning i udførelse af straffesager i Højesteret

Fuldbyrdelse af straf m.v. og ophold i varetægt 2008 - Bogomtale

Straffeprocessen - Bogomtale

18. Vold mod politiet - Samfundstjeneste
19. Vold - Ægtefæller - Samfundstjeneste
20. Trusler - Tillægsstraf
21. Offentlig orden - Ungdomshuset - Frifindelse - Varetægtsfængsling - Gentagelsesfare
22. Vold, grov - Flaskekast mod dørmand - Samfundstjeneste
23. Varetægtsfængsling - Lang ventetid på overførsel til surrogat - Proportionalitet
24. Vold mod politiet - Udvisning til Estland
25. Vold - Veninder - Samfundstjeneste
26. Menneskerettigheder - Udvisning - Risiko for overgreb i Tunesien - Italiensk sag - Terrorisme
27. Erstatning - Forhøjet takst - Terrorsagen fra Glostrup
28. Vold, grov - Slag med flaske - Betinget straf

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Amagertorv 11, 3.
1160 København K, Telefon 3315 0102
Telefax 3314 1933

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen
Det Internationale Kontor

Amagertorv 11
7. marts 2008

Vedr.: Sagsnr. 2007-305-0472. Høring over udkast til forslag til folketingsbeslutning om udkast til rammeafgørelse om anerkendelse af og tilsyn med betingede straffe, alternative sanktioner og betingede domme.

Justitsministeriet har med skrivelse af 22. februar 2008 anmodet om Landsforeningens bemærkninger til ovennævnte udkast. Materialet har været udsendt til bestyrelsen.

Bestyrelsen noterer sig, at fuldbyrdelsesstaten ikke efter udkastet kan stille krav om dobbelt strafbarhed. Medlemsstaterne kan dog i forbindelse med vedtagelsen af rammeafgørelsen eller senere erklære, at de ikke vil anvende den i bemærkningerne side 6 omtalte positivliste (og dermed vil stille krav om dobbelt strafbarhed).

Bestyrelsen har ved tidligere lejligheder i høringssvar gjort opmærksom på, at positivlisten er særdeles omfattende og har tidligere taget afstand fra forslag, der afsvækker kravet om dobbelt strafbarhed, bl.a. i høringssvar af 14. januar 2005 om Kommissionens grøn bog om gensidig anerkendelse af ikke frihedsberøvende kontrolforanstaltninger forud for domsafsigelse (KOM(2004) 562). Betænkelighederne er ikke mindre i forbindelse med fuldbyrdelse af domme.

Bestyrelsen skal således henstille, at man tager det fornødne forbehold med hensyn til dobbeltstraf, uanset om den pådømte forbrydelse kan antages at være optaget på en positivliste.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Højesteret
Prins Jørgens Gård 13
1218 København K

17. marts 2008

J.nr. HR-2008-01-27. Ajourført vejledning i udførelse af straffesager i Højesteret.

Højesteret har med skrivelse af 7. februar 2008 anmodet om Landsforeningens bemærkninger til ovennævnte udkast. Materialet har været udsendt til bestyrelsen og har været drøftet ved et bestyrelsesmøde den 12. ds.

Bestyrelsen noterer sig, at Højesteret fremover kun vil komme til at behandle straffesager efter Procesbevillingsnævnets tilladelse, og at det fremgår af udkastet til vejledning, at Rigsadvokaten skal medsende korrespondancen ved Procesbevillingsnævnet.

Dette må indebære, at de påstande og anbringender, som parterne måtte have, vil være bekendt for modparten på forhånd og de vil således ikke komme som en overraskelse i parternes påstandsdokumenter.

Hvis de foreslåede ændringer gennemføres, bør det også naturligt medføre at ekstrakten bør fremsendes en uge tidligere, dvs. 4 mod tidligere 3 uger før domsforhandlingen. Ofte vil der jo være behov for i påstandsdokumenterne at kunne henvise til bestemte sider i ekstrakten, og det forudsætter, at ekstrakten foreligger, før den første part skal udfærdige sit påstandsdokument.

Med venlig hilsen
Henrik Stagetorn

Fuldbyrdelse af straf m.v. og ophold i varetægt 2008 - Bogomtale

Dette er udelukkende en samling af love, bekendtgørelser, cirkulærer m.v. på 494 sider - altså ingen redaktionel tekst. Samlingen afløser en tilsvarende fra 2005, og som noget nyt er De Europæiske Fængselsregler nu medtaget.

Bogen forhandles via Schultz Boghandel, schultz@schultz.dk eller telefon 43 22 73 00, for kr. 175. Hertil kommer ekspeditionsgebyr og porto, således at man betaler kr. 257. En anden mulighed er at bestille via den lokale boghandler.

Straffeprocessen - Bogomtale

Eva Smith, Jørgen Jochimsen, Michael Kistrup og Jakob Lund Poulsen har på Forlaget Thomson udgivet ovennævnte, 2. udgave, 1003 sider, indbunden til 1.096 kr. excl. moms.

Ifølge forordet er sigtet med bogen dobbelt - dels skal den fungere som lærebog, dels har forfatterne søgt at målrette den, så den kan anvendes af domstole, anklagemyndighed og forsvarere i deres daglige virke (altså den bredest mulige læserskare, tilføjer anmelderen).

Forfatterne har fordelt de forskellige afsnit mellem sig, men er alle 4 ansvarlige for det samlede resultat.

Retsplejereformen (der af mange sættes i citationstegn, fordi der indtil videre ikke har været meget positivt at sige herom) er indarbejdet i 2. udgaven.

Anmelderen forholder sig ikke til indholdet af alle 1003 sider, men noterer sig, at bogen - ud over stikordsregister - er forsynet med både doms- og lovregister.

Anmelderen, der lige har holdt foredrag om inhabilitet, har foretaget et prøveopslag i teksten fra side 250 og konstaterer, at teksten dels er særdeles dækkende og dels udstyret med en række eksempler fra domspraksis, ikke blot i form af en blot og bar henvisning til domme og kendelser, som man så selv skal slå op, men gode, korte og klare gengivelser af afgørelsernes resultat.

Interessant for kolleger kan det være, hvad forfatteren skriver fra side 254 om én forsvarer for flere sigtede under samme sag, eller at flere sigtede i samme sag kan ønske forsvarere beskikket fra samme kontor.

Det bliver stadigvæk vanskeligere at forlade sig på sin rygradsfornemmelse af straffeprocessen. Her kan man samlet finde en dækkende beskrivelse af retsregler og -praksis. I alle tilfælde forhåbentlig nogle måneder frem, inden der vedtages nye reformer.

Bogen er hermed anbefalet til advokaterne.

Landsforeningens Meddelelse 18/2008 **Vold mod politiet - Samfundstjeneste**

Straffelovens § 62 og § 119

T på 21 år idømt samfundstjeneste for vold mod politiet, idet han, efter at være udvist af et diskotek, kastede en flaske mod en politimand, der blev ramt på benet og fik et mindre sår.

Københavns Byret SS 4-13180/2007, 8/1 2008

T på 21 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved i maj 2007 om natten at have kastet en flaske mod en politiassistent P, der blev ramt på venstre skinneben med et ca. 1x1 cm langt sår til følge.

Der var påstand om fængselsstraf. T havde under sagen været frihedsberøvet fra den 4. til den 16. maj 2007. Han var egnet til samfundstjeneste.

Han forklarede bl.a., at han havde været på diskotek. Alle gæsterne blev sendt ud af politiet. Han spurgte forgæves en betjent, om han kunne få sin jakke. Han var fuld og tog en flaske fra gaden, som han kastede mod nogle betjente på en afstand af ca. 10-12 m. Han sigtede ikke mod nogen bestemt.

Byretten fandt T skyldig og fortsatte:

"Straffen bliver ikke fastsat, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 1.

Straffen fastsættes til 60 dage, jf. straffelovens § 119, stk. 1.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2.

Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 40 timer, jf. straffelovens §§ 62 og 63."

Vilkårene omfattede en prøvetid på 1 år med tilsyn og en afviklingstid på 6 måneder.

Forsvareren tilføjer, at sagen havde været udsat på, at T skulle indhente lægelige oplysninger, men blev afgjort, uden at nogen egentlig diagnose var stillet. T var i alle tilfælde svært ordblind og virkede meget umoden.

Landsforeningens Meddelelse 19/2008
Vold - Ægtefæller - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62 og § 244

T havde under et skænderi i lufthavnen med ægtefællen tildelt denne flere slag i ansigtet, herunder et knytnæveslag med tandskade til følge. Fængsel i 50 dage betinget

af samfundstjeneste i 60 timer.

Københavns Byret SS 4-25655/2007, 6/2 2008

T på 33 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 244, ved i oktober 2007 i lufthavnen at have tildelt hustruen H flere slag i ansigtet med knyttet hånd samt tildelt hende et spark på kroppen med en knækket fortand og hævelse og misfarvning af højre side af kæben til følge.

T påstod frifindelse. Han var ustraffet.

T forklarede bl.a., at han med sin kone var i lufthavnen for at hente sin mor, der havde været på pilgrimsrejse. De mødte hans lillesøster, der kom med ukvemsord mod hustruen, der forlod lufthavnen i vrede. Han gik efter konen for at tale hende til ro, men hun råbte op og spyttede efter ham. Han blev chokeret. Det næste, han huskede, var, at han vågnede op i detentionen på politistationen, hvor han efterfølgende mødte konen. Politiet sagde, at hun ikke ville indgive anmeldelse, og han fik i anledning af episoden et bødeforelæg på 600 kr., som han betalte. Han betalte også konens tandlægeregning og yderligere 6.000 kr. Han var blevet gift i maj 2007. Konen var ikke flyttet tilbage efter episoden. Hun ønskede nu skilsmisse.

H forklarede bl.a., at hun var i lufthavnen for at modtage T's mor sammen med T's familie. Hverken svigermor eller svigerinde kunne lide hende, og svigerinden kaldte hende "møgluder" og lignende, uden at T sagde noget. Hun var rystet og forlod terminalen. T gik efter hende, og hun reagerede ved at råbe ad T i flere minutter. T gik ind igen, og hun ringede efter sin egen familie. T kom ud igen, og hun bad om nøglen til lejligheden. T slog hende i ansigtet, hvorved hun knækkede en tand og flækkede læben. Hun huskede ikke, hvor mange slag hun fik, men var sikker på, at det var med knyttet hånd og flere slag på grund af skaderne. Hun huskede ikke, om hun blev sparket. Hun fik black out og huskede herefter, at T holdt om hende og spurgte, om han skulle gå ind og slå sin søster.

Hun anmeldte først overfaldet dagen efter og havde siden været hos politiet for at trække anmeldelsen tilbage. Dels orkede hun ikke at videreføre sagen, dels var hun bange for konsekvenserne.

En funktionær V på taxaholdepladsen forklarede bl.a. at have set T og en kvinde skændes. Hun råbte og skreg hele tiden ad manden gennem 10 minutter. T gik ind igen, men kom tilbage. De skændtes igen højlydt, da T sparkede kvinden én gang i bagdelen, ligesom hun fik 3-4 lussinger med flad hånd. På forehold af politirapporten kunne det godt være knytnæveslag. Han kunne ikke erindre, om der først faldt slag eller spark.

Der var skadesattest om tand og misfarvning i ansigtet svarende til anklageskriftet.

T var egnet til samfundstjeneste.

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Ved forurettedes forklaring, der støttes af forklaringen fra vidnet V og de objektive fund i sagen, findes det bevist, at tiltalte tildelte forurettede flere slag i ansigtet, herunder mindst ét knytnæveslag i ansigtet med tandskade og misfarvning af kæben til følge, som beskrevet i anklageskriftet.

Derimod findes det ikke med den til domfældelse nødvendige sikkerhed bevist, at tiltalte tillige sparkede forurettede på hoften.

Tiltalte findes i det således beskrevne omfang skyldig i den rejste tiltale.

Straffen fastsættes til fængsel i 50 dage, jf. straffelovens § 244.

Det findes efter oplysningerne om tiltaltes gode personlige forhold og om optakten til den udøvede vold, hvorunder parterne skændtes voldsomt på grund af de familiemæssige stridigheder, forsvarligt undtagelsesvis at træffe bestemmelse om, at straffen ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2.

Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 60 timer, jf. straffelovens §§ 62 og 63."

Vilkårene omfattede en afviklingstid på 6 måneder og en prøvetid på 1 år.

- oo0oo -

Forsvareren henviste til Lf.Medd. 79/2003 og 30/2004 om vold i parforhold.

Landsforeningens Meddelelse 20/2008 **Trusler - Tillægsstraf**

Straffelovens § 56, § 89 og § 266

K på 23 år var tiltalt for trusler mod lederen af Faderhuset, idet hun pr. e-mail havde truet denne med at blive slået ihjel. Betinget tillægsstraf uden straffastsættelse i forhold til en tidligere bøvedtagelse for opløb.

Københavns Byret SS 23352/07, 23/1 2008

K på 23 år var under en tilståelsessag tiltalt for trusler efter § 266, ved 2/3 2007 fra sin bopæl at have sendt en e-mail til Menigheden Faderhuset, hvori hun fremsatte adskillige trusler mod E, bl.a.: "Jeg væmmes og ved nu, at jeg er i stand til at dræbe, og hvor ville det fryde mit hjerte at dræbe dig ... Jeg glæder mig til den dag, jeg slår dig ihjel..." (og mere af samme skuffe, ER).

Der var påstand om frihedsstraf. K var egnet til samfundstjeneste. Hun var senest straffet ved en udenretlig bøvedtagelse for overtrædelse af straffelovens § 134 om opløb.

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Tiltalte har uden forbehold erkendt sig skyldig. Tilståelsen støttes af de oplysninger, der i øvrigt foreligger. Det er derfor bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Straffebestemmelserne er straffelovens § 266, jf. § 89.

Tillægsstraffen bliver ikke fastsat, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 1. Retten har herved lagt vægt på karakteren af truslerne og tiltaltes personlige forhold."

Vilkårene omfattede en prøvetid på 1 år.

Landsforeningens Meddelelse 21/2008 **Offentlig orden - Ungdomshuset - Frifindelse - Varetægtsfængsling -** **Gentagelsesfare**

Straffelovens § 134 a

T var tiltalt for grov forstyrrelse af offentlig orden ved i forbindelse med urolighederne omkring Ungdomshuset i marts 2007 at have kastet en afmærkningspæl på et eksisterende bål anlagt af andre. Byretten frifandt. Landsretten stadfæstede, da man anså det for tvivlsomt, om T ved sin tilfældige, enkeltstående handling havde gjort sig til deltager i uroligheder omfattet af § 134 a, idet der ikke var fremkommet oplysninger om uroligheder på det pågældende sted på tidspunktet for handlingens foretagelse.

T var en af de personer, der havde været varetægtsfængslet af landsretten, efter at byretten i første omgang havde løsladt. Da Højesteret tog stilling til sagen, var D løsladt, og Højesteret udtalte, at påstanden om varetægtsfængsling ikke burde være taget til følge af landsretten (U 2007.2350 H).

ØL 4. afd. a.s. S-2894-07, 23/1 2008

T på 30 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 134 a, grov forstyrrelse af den offentlige ro og orden, den 3/3 2007 ca. kl. 03.40 i krydset Nørrebrogade/Gormsgade, idet han i forbindelse med den omfattende uro på Nørrebro kastede en afmærkningspæl på et eksisterende bål, der af uidentificerede personer var anlagt på kørebanen.

Der var påstand om straf af fængsel i 60 dage. T påstod frifindelse. Han var ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Det fremgik bl.a. af hans forklaring i grundlovsforhør, at han kunne erkende det faktiske. Han havde været til fest hos sin bror og skulle videre på værtshus. De gik bagom for at undgå balladen. Han bemærkede et bål, hvorom der stod ca. 20 personer, og kastede en orange plasticpæl mod bålet. Han vidste ikke helt hvorfor. Han havde drukket til festen og var fuld. Han havde arbejde og ingen tilknytning til Jagtvej 69.

Han forklarede supplerende under hovedforhandlingen, at der var tale om et mindre bål i den ene kørebane. De omkringstående var ikke autonome. Politiet var ca. 50 m væk. Der var ikke uro på stedet.

Byretsdommen redegør herefter for forløbet omkring varetægtsfængslingen (se ovenfor). T havde været frihedsberøvet fra den 3/3 2007 fra kl. 03.40 til kl. 18.50 samt fra den 6/3 2007 til den 14/3 2007.

Højesteret havde om T udtalt:

"Det er for Højesteret ubestridt, at der forelå en begrundet mistanke om, at T havde gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 134 a.

Der er ikke fremlagt oplysninger, som forbinder T med Ungdomshuset. Hans tilknytning til urolighederne indskrænkede sig til en tilfældig, enkeltstående handling under de særlige omstændigheder, som han afgav forklaring om. Han kan ikke herved antages at have solidariseret sig med en gruppe, som er villig til at fremme sin sag med ulovlige midler.

Højesteret finder på denne baggrund, at der efter det om hans forhold oplyste ikke forelå bestemte grunde til at befrygte, at han på fri fod ville begå noget tilsvarende. Påstanden om varetægtsfængsling burde derfor ikke være taget til følge ved landsrettens kendelse af 6. marts 2007."

Byrettens begrundelse og afgørelse:

"Efter tiltaltes forklaring lægges det til grund, at han var på vej til R efter en fest hos sin bror, der bor på B, og at han kastede en plastik afmærkningspæl uden fod hen mod et mindre bål, som han passerede. Retten finder ikke, at det efter de oplysninger, der er forelagt for retten, herunder oplysninger i døgnrapporten, er bevist, at der på det tidspunkt, hvor tiltalte foretog en tilfældig, enkeltstående handling, på det pågældende sted forelå sådanne omstændigheder, at handlingen kan anses for at være en overtrædelse af straffelovens § 134 a. Tiltalte frifindes derfor for tiltalen."

Anklagemyndigheden ankede med påstand om domfældelse efter anklageskriftet.

En vicepolitikommissær V forklarede:

"... at hans deling på et tidspunkt blev sendt ud til et bål i krydset Nørrebrogade-Stefansgade-Gormsgade. Der var mange bål i gaderne. Hans deling bestod af ca. 36 mand. Over ham er der en indsatsleder. Han har ikke selv set episoden, som denne sag vedrører."

En politiassistent F forklarede:

"... at han første gang passerede bålet i Gormsgade, hvor der stod ca. 50 mennesker. Han kørte op mod barrikaden længere op ad gaden, men havde forinden observeret tiltalte og en afrikansk mand ved bålet. Derefter observerede han tiltalte smide en aflang ting ind mod bålet. Da han senere fik lejlighed til at anholde tiltalte, fandt det sted. De forskellige folk, der stod omkring bålet, lignede for så vidt almindelige beboere. Området, hvor anholdelsen skete, var på det tidspunkt forholdsvis roligt."

Landsretten udtalte:

"Efter bevisførelsen må landsretten anse det for tvivlsomt, om tiltalte ved sin tilfældige enkeltstående handling, og hvor der ikke er fremkommet oplysninger om uroligheder på det pågældende sted på tidspunktet for handlingens foretagelse har gjort sig til deltager i uroligheder omfattende af straffelovens § 134 a.

Landsretten tiltræder herefter, at tiltalte er frifundet for den rejste tiltale."

Landsforeningens Meddelelse 22/2008

Vold, grov - Flaskekast mod dørmænd - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62, § 245 og § 247

T på 26 år dømt for flaskekast mod dørmænd. Landsretten ændrede byrettens ubetingede straf til 3 måneders fængsel betinget af samfundstjeneste i 80 timer (dissens).

ØL 24. afd. a.s. nr. S-3419-07, 14/2 2008

T på 26 år var tiltalt efter straffelovens § 245, stk. 1, jfr. § 247, stk. 2, ved i september 2007 kl. 06.30 i indgangen til et Nyhavn-værtshus med stor kraft at have kastet en knust ølflaske direkte i hovedet på dørmænd A, som pådrog sig en flænge i panden og på næsen.

Der var påstand om fængselsstraf. T nægtede sig skyldig.

Han forklarede bl.a., at han, der havde drukket ca. 10 fadøl, sammen med 4-5 andre ville ind på værtshuset. Dørmændene spurgte, hvor gamle de var. Én i selskabet sagde for sjov, at han var tolv år. I virkeligheden var de alle sammen 25-26 år. Selv om de sagde, at bemærkningen var sagt for sjov, kunne de ikke komme ind. På vej væk derfra tog A en fyldt affaldssæk og kastede den over skulderen uden at tænke nærmere over, om den kunne ramme nogen. På Kongens Nytorv fik dørmændene fat på T. Først da gik det op for ham, at dørmændene var blevet ramt af noget i hovedet. Han havde ikke kastet en flaske efter dørmændene.

Dørmændene A forklarede bl.a., at én i T's selskab ikke ville vise ID-kort til A's kollega. T's selskab stod for tæt på kollegaen, og A trådte imellem og sagde til de pågældende, at de ikke kunne komme ind. Én i selskabet kaldte nu A og kollegaen for idioter. Én fra gruppen trådte et skridt frem mod A, der skubbede den pågældende væk. T og en af dennes venner tog nu hver en affaldssæk og kastede i retning af vidnet. A og kollegaen sagde, at de skulle forlade stedet. T samlede nu en ølflaske, der var hel, op og kastede den i retning af A. Den landede ved siden af A. T tog endnu en flaske og slog bunden af denne og kastede flasken efter A, der blev ramt på næsen. A's briller tog af for slaget. Afstanden var 5-6 meter.

Den anden dørmænd forklarede bl.a., at han havde vurderet, at én i gruppen var på grænsen til at være mindreårig, og at de pågældende havde fået for meget at drikke. Han bad derfor om at se ID. Resten af forklaringen svarede stort set til kollegaens, herunder om to flaskekast. Han havde set kollegaen blive ramt af andet kast og bløde fra ansigtet. Vidnet blev foreholdt, at han ikke til politiet havde forklaret, at flasken, der ramte, skulle være blevet slået i stykker før kastet, men fastholdt i retten, at han havde set dette.

Politiattesten talte om en hudafskrabning i panden og et halvmåneformet ca. 0,5 cm langt sår på næseryggen.

T var egnet til samfundstjeneste og med alkoholbehandling.

Retten lagde efter A's forklaring til grund, at T kastede en flaske mod A fra en afstand af 5-6 meter, og at A pådrog sig en hudafskrabning i panden og en flænge på næsen.

Retten fortsatte:

"Under hensyn til oplysningerne om den forholdsvise begrænsede skade må retten lægge til grund, at flasken ikke var knust, da tiltalte kastede den, men at flasken knustes, da den ramte A i hovedet.

Efter det, som A har forklaret om afstanden mellem ham og tiltalte, finder retten, at det må lægges til grund, at tiltalte havde det nødvendige forsæt til at ramme A i hovedet.

I dette omfang findes tiltalte skyldig i overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 2.

Straffen fastsættes til fængsel i 3 måneder, jf. straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 2.

Efter karakteren af forholdet, hvor tiltalte er kendt skyldig i vold efter straffelovens § 245, stk. 1, over for en person, der må anses for omfattet af beskyttelsen i § 247, stk. 2, finder retten ikke grundlag for at gøre straffen betinget, heller ikke med vilkår om samfundstjeneste."

T skulle betale erstatning for A's ødelagte briller.

T ankede med påstand om formildelse, herunder at forholdet henførtes under straffelovens § 244, jfr. § 247, stk. 2, og at straffen blev gjort betinget eventuelt med vilkår om samfundstjeneste.

Anklagemyndighedens endelige påstand var stadfæstelse.

Landsretten citerede fra personundersøgelsen, at Kriminalforsorgen havde anbefalet alkoholistvilkår. Der var yderligere fremlagt en psykologerklæring, hvoraf fremgik, at T for egen regning gik i psykoterapi en gang ugentligt og var motiveret for at arbejde med sig selv. T havde ikke ligegyldighed over for andres følelser, manglende respekt eller ansvarsfølelse. I hans øvrige liv som kontrollør havde han ikke problemer med lav frustrationstolerance eller aggressionstærskel.

Psykologen anbefalede, at T blev idømt alternativ afsoning.

T oplyste bl.a., at han stadig havde sit arbejde, han fulgte psykologbehandlingen med godt resultat. Han havde betalt erstatning til A.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Det må efter byrettens bevisresultat lægges til grund, at tiltalte i en afstand af 5-6 meter kastede en flaske mod A med forsæt til at ramme denne i hovedet, hvilket skete med den følge, at A pådrog sig en hudafskrabning i panden og en flænge på næsen.

Det tiltrædes, at denne vold må anses som et legemsangreb af særlig rå, brutal eller farlig karakter efter straffelovens § 245, stk. 1. Det tiltrædes endvidere, at forholdet tillige er omfattet af straffelovens § 247, stk. 2, hvilket forsvareren heller ikke har bestridt.

Straffen på fængsel i 3 måneder findes passende udmålt.

Fire voterende finder - uanset voldsforholdets karakter - særligt under hensyn til tiltaltes gode personlige forhold samt at han siden efteråret 2007 ugentligt har undergivet sig psykologbehandling, at straffen undtagelsesvis kan gøres betinget efter straffelovens § 62 med vilkår om samfundstjeneste og om alkoholistbehandling, som nedenfor bestemt.

To voterende finder efter voldens grovhed og karakter ikke, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at straffen helt undtagelsesvis kan gøres betinget, heller ikke med vilkår om samfundstjeneste.

Der afsiges herom dom efter stemmeflertallet.

I øvrigt stadfæstes dommen."

Vilkårene omfattede 2 års prøvetid, 1 års tilsyn med alkoholistvilkår og samfundstjeneste i 80 timer inden for en længstetid på 1 år.

- oo0oo -

Forsvareren har medsendt de domme, som hun påberåbte sig, herunder Tfk 2005.721 V, der minder meget om ovennævnte sag også med hensyn til resultatet.

Desuden en række afgørelser omtalt i Lf.Medd. 29/2004, 66/2004 Ø, 17/2005 Ø, 109/2005 B og 110/2005 B.

Landsforeningens Meddelelse 23/2008

Varetægtsfængsling - Lang ventetid på overførsel til surrogat - Proportionalitet
Straffelovens § 762 og § 765

Efter 20 dages varetægtsfængsling, hvor en skizofren T, sigtet for gaderøveri, endnu ikke, som besluttet i grundlovsforhør, var overført til surrogat, løslod retten den pågældende, da der var oplyst en yderligere ventetid på 1-2 måneder.

Københavns Byret SS 90.2729/2008, 19/2 2008

T var fremstillet i grundlovsforhør den 30/1 2008 sigtet for et gaderøveri ved trussel med kniv. Han havde to tidligere behandlingsdomme fra 2003 og 2005 og led af skizofreni. Retten fængslede ham i 13 dage efter § 762, stk. 1, nr. 2, med klausul efter § 765 om anbringelse på lukket psykiatrisk hospitalsafdeling, når plads haves.

Ved fristforlængelsen den 12/1 2008 oplyste anklagemyndigheden, at sagen var færdigefterforsket. Anklageskrift ventedes indleveret til retten inden 14 dage. Der var ventetid på 1-2 måneder på anbringelse i surrogat. Anklageren begærede fængsling i yderligere 14 dage.

Retten fastsatte fristen til 1 uge.

"Dommeren bemærkede, at anklagemyndigheden inden fristens udløb bør udarbejde anklageskrift og fremskaffe de personlige oplysninger, der har dannet baggrund for dommene af 8. april 2003 og 16. februar 2005."

Ved fristen den 19/2 2008 oplyste anklagemyndigheden, at sagen med anklageskrift ville blive indleveret til retten samme dag.

Forsvareren protesterede mod fortsat fængsling i 14 dage under henvisning til det oplyste om, at der først kunne blive plads på lukket psykiatrisk afdeling om 1-2 måneder.

T og forsvareren oplyste, at T var låst inde i sin celle hele dagen, og at han havde fået det dårligere af at sidde varetægtsfængslet.

Retten afsagde sålydende kendelse:

"Da der endnu ikke er skaffet plads til arrestanten på en lukket psykiatrisk afdeling, og da der ikke er udsigt til en ledig plads indenfor de nærmeste dage, finder retten ikke, at der er grundlag for en fortsat fængsling, da det efter de lægelige oplysninger ligger fast, at arrestanten er psykisk syg.

T h i b e s t e m m e s:

Arrestanten T løslades."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer, at anklagemyndigheden til dette retsmøde havde fremskaffet kopi af de tidligere psykiatriske erklæringer.

Forsvareren henviste både til RPL § 762, stk. 3, og De Europæiske Fængselsregler, standard minimumsregler for behandling af indsatte, hvor det i afsnittet om varetægtsarrestanter i pkt. 100, stk. 1, hedder:

"100. 1. Personer, som konstateres at være sindssyge, bør ikke anbringes i fængsler, og der skal træffes foranstaltning til hurtigst muligt at flytte dem til passende psykiatriske institutioner."

Landsforeningens Meddelelse 24/2008
Vold mod politiet - Udvisning til Estland

Straffelovens § 119, udlændingelovens § 2

T blev anholdt i et fly i lufthavnen og sparkede ud efter en betjent, der faldt ned ad en ved flyudgangen placeret trappe. 30 dages fængsel (der oversteg varetægten) og udvisning til Estland af T, der som tilhørende det russiske mindretal havde fremmedpas, men ikke statsborgerskab, skønt han var født og opvokset i landet.

Københavns Byret SS 4-4376/2008, 5/3 2008

T på 38 år, etnisk russer fra Estland uden statsborgerskab, var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved den 29/1 2008 i Københavns Lufthavn at have overfaldet

politiassistent P, idet T sparkede P på dennes venstre ben og skubbede til ham med sin venstre skulder, da P førte T ned ad den ved flyudgangen placerede trappe, hvorved P mistede balancen og faldt 3-4 trin ned og landede på asfalten, hvorved han pådrog sig ømhed af venstre knæ og højre håndled.

I forhold 2 var T tiltalt for overtrædelse af luftfartslovens § 149, stk. 7, jfr. § 43, stk. 3, ved at have røget ombord på flyets toilet. Der skete frifindelse i dette forhold. (Anklagemyndigheden havde ikke indkaldt flypersonalet som vidner, tilføjer forsvareren)

Der var påstand om straf og udvisning. T påstod frifindelse for begge dele.

T's forklaring i grundlovsforhør og under hovedforhandlingen er gengivet udførligt i dommen. Det fremgik bl.a., at han var på vej fra Island til Estland. Der var vekslende forklaringer om, hvorvidt han følte sig beruset eller ej. Men han nægtede konsekvent at have røget. Havde man fundet stumper af cigaretter/cigarillos på toilettet, skyldtes det, at han ville tømme sit etui for halvt røgede cigaretter. I øvrigt tyggede han også tobak. Han var ikke klar over, at han blev tilbageholdt af politiet. En af mændene i sort tøj vred hans arm om og sparkede efter T's ben, men ramte en anden person. T havde på intet tidspunkt gjort modstand. T blev selv sparket/skubbet ned ad trappen.

Politiassistent P forklarede bl.a., at T var meget beruset. Han forstod hverken tysk eller engelsk. P tog fat i kraven på T, da de skulle gå ned ad den stejle trappe, mest for at T ikke skulle falde. T stoppede op, greb fat i gelænderet med begge hænder og sparkede bagud, vendte sig og ramte vidnet med sin skulder, så vidnet faldt. Han var sygemeldt i 12 dage efter faldet.

Vidnets kollega, politiassistent G, bekræftede bl.a., at T var meget beruset, og at denne havde sparket ud efter kollegaen. Vidnet havde været ude på toilettet. Der lugtede ikke af røg, men han fik overgivet en pose med 2-3 cigaretskodder og en halv flaske spiritus.

T, der var ustraffet, havde under sagen været frihedsberøvet fra 29/1 2008.

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Forhold 1

Ved de afgivne vidneforklaringer og sagens øvrige oplysninger er det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Forhold 2

Det kan ikke anses for bevist med den sikkerhed, som må kræves til domfældelse, at tiltalte er skyldig i den rejste tiltale. Tiltalte frifindes derfor i dette forhold.

Straffen fastsættes til fængsel i 30 dage, jf. straffelovens § 119, stk. 1.

Påstanden om udvisning tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt, idet udlændingelovens § 26 ikke findes til hinder herfor."

-oo0oo -

Forsvareren tilføjer, at T i grundlovsforhør var blevet fængslet efter udlændingeloven, da retten ikke fandt retsplejelovens bestemmelser anvendelige, da sagen ikke kunne forventes at give over 30 dage i straf. Desuagtet blev sagen først domsforhandlet den 5/3 2008. Liggetiden hos statsadvokaten på 11 dage forsinkede sagens berømmelse.

T gjorde gældende, at han skulle behandles som EU-borger, og at Danmark ved at behandle ham som ikke-EU-borger var med til at diskriminere mod det russiske mindretal i Estland, hvor han var født, opvokset og havde familie og arbejde.

Vedr. rigtige EU-borgere, se Lf.Medd. 131/2007, der også drejer sig om en beruset passager i en lufthavn, hvor der ikke skete udvisning.

Landsforeningens Meddelelse 25/2008 **Vold - Veninder - Samfundstjeneste**

Straffelovens § 62 og § 244

K på 29 år havde slået en veninde 4 gange i ansigtet med knyttet hånd på et værtshus. Da slagene var kulmination på nogle uoverensstemmelser mellem parterne og havde haft begrænsede skader, blev straffen på 40 dages fængsel på grund af K's personlige forhold gjort betinget af 60 timers samfundstjeneste.

Københavns Byret SS 4-25591/2007, 25/1 2008

K på 29 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 244, ved i august 2007 omkring midnat på et værtshus at have slået A flere gange i ansigtet med knyttet hånd.

Der var påstand om straf. K var ikke tidligere straffet.

K forklarede bl.a., at hun var i byen med A, som hun var veninde med, og som hun boede til leje hos. K var beruset. På et tidspunkt så hun A stå og tale med en anden. A havde det med at blande sig. Hun huskede, at hun på et tidspunkt rejste sig og slog ud efter A én gang. Efter episoden havde hun været sammen med A en enkelt gang på A's initiativ.

En anden veninde R forklarede bl.a. som vidne, at hun var på cafe med K og A. På et tidspunkt gik A udenfor og talte med K's kæreste. Dernæst gik K ud og talte med kæresten og kom ind og gik direkte hen til A og slog hende først to gange i ansigtet med knyttet hånd. Ejeren kom og tog K væk. A blev sur, hvorefter K på ny slog A to gange i ansigtet med knyttet hånd.

A og K var i forvejen sure på hinanden, og det virkede, som om det var kulminationen på dette, der fik K til at slå. K gik - resten af selskabet blev på caféen i ca. en time, hvorefter de tog videre til en anden café.

Lægeattesten viste hævelse og ømhed af højre øje.

K var egnet til samfundstjeneste. Hun var ansat i plejesektoren. Hun fik støtte af sin familie.

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Ved R's forklaring og de i øvrigt foreliggende oplysninger er det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Straffen fastsættes til fængsel i 40 dage, jf. straffelovens § 244.

Retten har ved strafudmålingen navnlig lagt vægt på at tiltalte har slået forurettede 4 gange med knyttet hånd, på at forholdet har fundet sted på et værtshus, på at slagene efter vidnets forklaring var en kulmination på nogle uoverensstemmelser mellem parterne og på de begrænsede skader, der er opstået ved slagene.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på det om strafudmålingen anførte samt på tiltaltes personlige forhold.

Tiltalte skal herefter udføre samfundstjeneste i 60 timer, jf. straffelovens §§ 62 og 63."

Vilkårene omfattede en afviklingstid af 6 måneder og tilsyn i prøvetiden på 1 år.

Landsforeningens Meddelelse 26/2008

Menneskerettigheder - Udvisning - Risiko for overgreb i Tunesien - Italiensk sag - Terrorisme

Menneskerettighedskonventionens art. 3, 6 og 8

Art. 3 forbyder i absolutte vendinger tortur og nedværdigende behandling eller straf, og er en af de fundamentale rettigheder i et demokratisk samfund. Der er ikke nogle undtagelsesbestemmelser, selv ikke i nødrethssituationer, der truer nationens eksistens, eller under hensyntagen til klagerens opførsel.

Det er på ny fastslået i en sag vedr. en i Italien dømt tuneser, der stod for deportation. Storbritannien indtrådte i sagen i et forgæves forsøg på at få ændret praksis herom.

Saadi mod Italien App. nr. 37201/06, 28/2 2008 (Storkammersag)

Klageren Nassim Saadi (herefter S), en tunesisk statsborger, f. 1974, gjorde gældende, at en udvisning fra Italien til Tunesien ville udsætte ham for overgreb i strid med art. 3, og at det åbenlyst ville være i strid med hans rettigheder efter art. 6 (retfærdig rettergang) og art. 8 (retten til familieliv), ligesom der forelå en overtrædelse af art. 1 i Tillægsprotokol 7.

Sagen blev henvist til Storkammeret.

Faktum

S var indrejst i Italien mellem 1996-1999 og fik opholdstilladelse december 2001 med henvisning til familien. Opholdstilladelsen udløb 11/10 2002. To dage før blev S arresteret, mistænkt for bl.a.

international terrorisme, og varetægtsfængslet. Senere blev S og 5 andre tiltalt for 4 forhold, bl.a. forsøg på bombesprængning i udlandet med det formål at sprede terror. S skulle have været en af lederne - også ideologisk. Han var yderligere tiltalt for omfattende dokumentfalsk af pas, kørekort og opholdstilladelser, og for hæleri samt menneskesmugling.

Anklagemyndigheden påstod ham idømt 13 års fængsel. S påstod sig frifundet for terrorisme. Retten henførte dette forhold under almindelig sammensværgelse og idømte ham i maj 2005 4½ års fængsel for dette og de øvrige forhold, dog med frifindelse for menneskesmugling. S blev herudover udvist.

I det følgende redegøres der for den italienske dom på 331 sider, herunder hvorfor S blev frifundet for terrorisme, særligt at man ikke havde fundet beviser på en konkret terrororganisation, men at man hos gruppen havde fundet materiale om hellig krig for Islam.

Både S og anklagemyndigheden ankede. S ville helt frifindes, anklagemyndigheden ville føre nye yderligere beviser. Mens italienske domstole beskæftigede sig med formelle problemer i forbindelse med anken, blev S to dage efter førsteinstansafgørelsen i 2005 idømt 20 års fængsel in absentia af en tunesisk militærdomstol for medlemskab af en terroristorganisation og anstiftelse af terror. S gjorde gældende, at han først via familien var gjort bekendt hermed, da ankefristen var udløbet. Familien og forsvareren havde angiveligt forgæves søgt at skaffe en udskrift af dommen.

I august 2006 efter lidt mindre end 4 års frihedsberøvelse i Italien blev S løsladt, men af indenrigsministeren besluttet deporteret til Tunesien efter lovdekret om "nødvendige foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme." Ministeren fastslog, at det "fremgik af sagens dokumenter", at S havde spillet en aktiv rolle i en organisation, der støttede fundamentalistiske celler i Italien og udlandet. Hans adfærd truede offentlig orden og national sikkerhed.

S blev derfor midlertidig tilbageholdt, og tre dage efter stadfæstede retten deportationen. Samtidig hermed søgte S asyl med henvisning til dommen in absentia i Tunesien, ligesom han frygtede tortur samt politisk og religiøs forfølgelse.

Politiet afslog hans asylansøgning med henvisning til, at han udgjorde en fare for den nationale sikkerhed.

Flere NGO-organisationer henvendte sig til premierministeren og regeringen og gjorde opmærksom på bl.a. risikoen for dobbeltstraf og tortur.

S bad retten omgøre deportationsafgørelsen, og retten bad myndighederne undersøge, om den tunesiske dom var endelig, eller om sagen ville kunne ankes eller genoptages. Det mente myndighederne nok, idet han var dømt ved en udeblivelsesdom.

Tiden gik, og derfor skulle S løslades den 7/10 2006, 3 dage før der var berammet retsmøde i ankesagen vedr. den italienske straffedom, men dagen forinden havde han fået en ny deportation og blev frihedsberøvet. Nu var tanken at udsende ham til Frankrig, idet han havde oplyst, at han oprindeligt var indrejst herfra.

Deportationen blev stadfæstet af retten, men S skulle igen løslades den 3/11 2006, da det ikke var muligt at tilbagesende ham til Frankrig. Samme dag besluttede ankeinstansen imidlertid at løslade ham med pålæg om ikke at forlade landet og med meldepligt tre gange om ugen.

S's ansøgning om opholdstilladelse blev afslået. S prøvede at få deportationen ophævet ved en regional forvaltningsdomstol, og denne henviste sagen til en anden domstol, der endnu ikke havde truffet beslutning i maj 2007. I mellemtiden havde Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol henstillet, at der blev givet opsættende virkning på udsendelse.

S kunne ikke få nogen reaktion med hensyn til sin påklage af, at man ikke ville behandle hans asylansøgning.

Den italienske regering prøvede ad diplomatisk vej at opnå et tilsagn fra den tunesiske regering om, at S ikke ville blive udsat for overlast i strid med art. 3 eller udsat for åbenlyse retskrænkelser.

Svaret lød, at man gerne ville modtage S "under the sole safeguard of the relevant Tunisian statutes."

Senere bekræftede man dog, at varetægtsfængslede ville få en retfærdig rettergang, og at landet frivilligt havde tiltrådt internationale konventioner.

S oplyste om sine personlige forhold, at han var muslimsk gift med en italiensk statsborger og havde et fællesbarn på 8 år, som var italiensk statsborger og gik i skole der. Indenrigsministeriet oplyste, at S i februar 2007 havde indgået et nyt muslimsk ægteskab med en anden hustru, der officielt boede hos hustru nr. 1. Reelt skulle S være separeret fra begge hustruer og bo sammen med landsmænd i en anden lejlighed i samme by.

Fra dommen side 12 kommer en gennemgang af italiensk ret (der udelades her i referatet). Man redegør også for reglerne i tunesisk ret om genoptagelse i forbindelse med udeblivelsesdomme (ligeledes udeladt).

Italien var traktatligt forpligtet af FN's konvention 1951 om flygtninge og Europarådets Ministerkomité's vedtagelse i juli 2002 om et ubetinget forbud mod tortur (også af personer mistænkt for terrorisme).

Dommen gennemgår fra side 16 forholdene i Tunesien på baggrund af rapporter fra bl.a. Amnesty International og Human Rights Watch.

Den tunesiske regering undertrykte modstandere med sigtelser for terrorisme og religiøs ekstremisme, og der var konstante, troværdige forlydender om tortur mod sigtede for at opnå tilståelser. Man kunne blive retsforfulgt for "terrorismen" alene for at udøve sine rettigheder som politisk modstander af styret. US State Department havde i sin rapport om menneskerettighederne kritiseret den tunesiske regerings krænkelse af fundamentale rettigheder.

Fra side 23 i dommen gennemgås forholdet til art. 3 om tortur og nedværdigende behandling.

Den italienske regering gjorde bl.a. gældende, at der var en tunesisk forbindelse i forbindelse med angrebet den 11/9 2001 på World Trade Center. Det måtte nærmere underbygges, når man gjorde

gældende, at der var tale om risiko for tortur, og det havde S ikke gjort, heller ikke gennem de ovennævnte rapporter. Tunesien havde ratificeret en lang række traktater om beskyttelse af menneskerettigheder.

Storbritannien intervererede til støtte for Italien, dommen side 27, og kritiserede Menneskerettighedsdomstolen for dens absolutte fortolkning af art. 3 om forbuddet mod tortur, hvilket gav vanskeligheder med staternes håndhævelse af udvisningsbeslutninger. Ofte var det vanskeligt at fastslå den mistænkte strafskyld, fordi angrebet endnu ikke var udført, ligesom oplysningerne kunne hvile på fortrolige kilder, som man ikke ønskede afsløret under en eventuel straffesag. Beskyttelsen af liv gik forud for alle andre fundamentale rettigheder. Staterne kunne derfor anvende immigrationslovene til at beskytte sig mod ydre trusler mod den nationale sikkerhed.

Derfor måtte den trussel, den enkelte person udgjorde, indgå i afvejningen af muligheden og graden af overgreb i modtagerlandet. Storbritannien argumenterede særligt mod en tidligere afgørelse fra 1996, *Chahal v. Storbritannien*.

Rettens præmisser er gengivet fra side 29 i dommen, hvor der henvises til en lang række tidligere afgørelser.

Art. 3 forbyder i absolutte vendinger tortur og nedværdigende behandling eller straf, og er en af de fundamentale rettigheder i et demokratisk samfund. Der er ikke nogle undtagelsesbestemmelser, selv ikke i nødretssituationer, der truer nationens eksistens, eller under hensyntagen til klagerens opførelse.

Vurderingen af risikoen for overlast må ske ud fra generelle oplysninger og klagerens personlige situation.

Domstolen har tidligere benyttet uafhængige kilder, men har også tidligere fastslået, at den blotte generelle mulighed for overgreb ikke er tilstrækkelig.

Retten afviste Storbritanniens argumenter, herunder at man i en afvejning kunne tage hensyn til klagerens optræden, eller at man kunne slække på beviskravene til risikoen for overgreb, hvis klageren udgjorde en trussel mod national sikkerhed.

I nærværende sag forelå der de ovenfor nævnte rapporter om menneskerettighedssituationen. Klageren var blevet retsforfulgt i Italien for terrorisme og derudover idømt 20 års fængsel in absentia i Tunesien. Dommen var blevet bekræftet af Amnesty International. Der var uenighed om, hvorvidt sagen kunne genoptages. Klageren gjorde gældende, at han i alle tilfælde risikerede varetægtsfængsling.

Retten fastslog, at der var en reel risiko for, at klageren ville blive udsat for behandling stridende mod art. 3. Det generelle baggrundsmateriale talte om tortur hos politiet eller under varetægtsfængsling. Udvekslingen af diplomatiske noter mellem Italien og Tunesien havde heller ikke ført til en garanti for, at klageren ikke ville blive udsat for overgreb stridende mod art. 3.

En deportation til Tunesien ville derfor være stridende mod art. 3.

Klagerens anbringender om krænkelse af art. 6 og 8 refereres kortere. I og med, at retten fastslog, at der forelå en krænkelse af art. 3, hvis klageren blev udsendt, og at Italien ville indrette sig herpå, var det ikke nødvendigt at tage stilling til det hypotetiske spørgsmål, om der forelå en krænkelse af art. 6 og 8.

Endelig gjorde klageren gældende, at en udvisning hverken ville være nødvendig af hensyn til offentlig orden eller begrundet som følge af national sikkerhed, tillægsprotokol 7, art. 1.

Retten fandt det af samme grunde som ovenfor anført vedr. art. 6 og art. 8 ikke nødvendigt at afgøre dette spørgsmål.

S søgte også om erstatning med 20.000 Euro for tabt indkomst. Dels var han blevet frihedsberøvet, dels havde deportationsordren bragt ham i en usikker situation. Derudover krævede han 50.000 Euro for tort.

Retten afviste kravet - deportationen var ikke effektueret. S var blevet dømt og havde været lovligt tilbageholdt efter dommen.

Klageren bad om 18.000 Euro i sagsomkostninger, men blev kun tillagt 8.000 Euro.

Der var 3 dommere, der tilsluttede sig flertallet, for så vidt angik art. 3, men som havde udarbejdet deres egne præmisser (ikke gengivet her).

Landsforeningens Meddelelse 27/2008 **Erstatning - Forhøjet takst - Terrorsagen fra Glostrup**

Retsplejelovens § 1018 a

I den såkaldte terrorsag fra Glostrup blev A frifundet for overtrædelse af straffelovens § 114, men idømt 4 måneders fængsel for tyveri og vold. Han havde med fradrag af den idømte straf siddet 356 dage for længe i varetægt, heraf 55 dage i isolation.

Rigsadvokaten nåede - modsat statsadvokaten - til, at torterstatningen skulle forhøjes med 200%.

Rigsadvokaten RA-2008-521-2121, 26/2 2008

Rigsadvokaten skrev til forsvareren for A:

"Ved brev af 3. januar 2008 har De som advokat for A påklaget Statsadvokaten for Nordsjælland og Københavns Vestegns afgørelse af 14. december 2007 til mig.

Ved afgørelsen tillagde statsadvokaten i medfør af retsplejelovens § 1018 a, stk. 1, Deres klient 484.200 kr. som erstatning for ikke-økonomisk skade i forbindelse med frihedsberøvelse, 110.880 kr. som erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og 5.950 kr. i erstatning for inddragelse af Deres klients pas i 16 uger, i alt 601.030 kr.

Erstatningen for frihedsberøvelsen var opgjort efter de vejledende takster og tillagt 100% på grund af tiltalens karakter, jf. Rigsadvokatens meddelelse nr. 1/2007, afsnit 1.f.

De gør gældende, at erstatningen for frihedsberøvelsen skal forhøjes med yderligere 100%.

Jeg har indhentet en udtalelse fra statsadvokaten og gennemgået sagens akter.

Jeg kan herefter meddele, at der i medfør af retsplejelovens § 1018, stk. 2, kan ydes Deres klient en yderligere erstatning for ikke-økonomisk skade i forbindelse med frihedsberøvelsen på 243.000 kr. forrentet efter renteloven fra den 20. august 2007, hvor statsadvokaten modtog erstatningskravet, med 7% p.a. over den fastsatte referencesats.

Jeg har herved lagt vægt på følgende:

Deres klient var frihedsberøvet i 476 dage fra den 27. oktober 2005 til den 15. februar 2007, idet han blandt andet var sigtet for overtrædelse af straffelovens § 114, stk. 1, nr. 1, jf. § 21. I denne periode var Deres klient varetægtsfængslet i isolation i 55 dage.

Påtalen efter straffelovens § 114 blev opgivet den 10. juli 2007 i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 2.

Ved Østre Landsrets dom af 15. februar 2007 blev Deres klient idømt 4 måneders fængsel, svarende til 120 dage, for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 285, stk. 1, og § 244.

Efter retsplejelovens § 1018 a, stk. 2, kan der ydes erstatning for frihedsberøvelse som led i en strafferetlig forfølgning, selv om betingelserne for at yde erstatning efter stk. 1 ikke er opfyldt, såfremt den under sagen anvendte frihedsberøvelse ikke står i rimeligt forhold til strafforfølgningens udfald, eller det af andre særlige grunde findes rimeligt.

Der består i den foreliggende sag et klart misforhold mellem den under sagen anvendte frihedsberøvelse og den idømte straf, hvorfor jeg finder det rimeligt at yde Deres klient erstatning.

Torterstatningen for frihedsberøvelsen beregnes på grundlag af varigheden af den samlede frihedsberøvelse på 476 dage, som skal fratrækkes 120 dage svarende til varigheden af den straf, Deres klient blev idømt. Det giver i alt 356 dage.

For hver af disse 356 dage ydes 650 kr. i torterstatning. Endvidere ydes et tillæg på 200 kr. for hver af de 55 dage, Deres klient var isolationsfængslet, jf. Rigsadvokatens Meddelelser nr. 1/2006 og 1/2007.

Efter administrativ praksis anvendes den høje takst for det første døgn frihedsberøvelse, jf. Rigsadvokatens Meddelelse nr. 1/2005, afsnit 1.b., ikke i sager som den foreliggende, hvor der udbetales erstatning i medfør af retsplejelovens § 1018 a, stk. 2, på baggrund af et klart misforhold mellem den under sagen anvendte frihedsberøvelse og en idømt fængselsstraf.

Baggrunden herfor er, at den høje takst skal kompensere det særlige ubehag, som følger af, at ansøgeren ved frihedsberøvelsens indledning rives ud af sin hverdag. Dette særlige forhold ses der ikke at være grundlag for at kompensere i tilfælde, hvor den erstatningssøgende er idømt en fængselsstraf.

Det fremgår af Rigsadvokatens Meddelelse nr. 1/2007, afsnit 1.f., at den takstmæssige erstatning for ikke-økonomisk skade i forbindelse med frihedsberøvelse forhøjes med 100%, såfremt ansøger har været sigtet for drab, drabsforsøg eller brandstiftelse efter straffelovens § 180.

Jeg er enig i, at der på baggrund af sagens særlige karakter bør ske en yderligere forhøjelse af erstatningen for frihedsberøvelsen. Jeg har herved lagt vægt på den særdeles alvorlige sigtelse efter straffelovens § 114, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, den lange periode, Deres klient var sigtet, sammenholdt med den massive mediedækning af sagen samt sagens øvrige omstændigheder.

Jeg finder på den baggrund, at torterstatningen efter omstændighederne ud fra en samlet skønsmæssig vurdering kan forhøjes med yderligere 100% i forhold til den takstmæssige erstatning for frihedsberøvelse.

Erstatningsbeløbet beregnes herefter således:

356 døgn á 650 kr.	231.400 kr.
55 døgn á 200 kr.	<u>11.000 kr.</u>
	242.400 kr.
Forhøjet med 200%	727.200 kr.
Fratrukket det af statsadvokaten ydede beløb	<u>484.200 kr.</u>
	<u>243.000 kr.</u>

Det fremgår af statsadvokatens afgørelse, at han har beslaglagt 100.000 kr. af erstatningsbeløbet hos Deres klient, svarende til udbyttet af et tyveri, som Deres klient blev dømt for, og at beslaglæggelsen er indbragt for retten med henblik på senere konfiskation.

De har anført, at De ikke kan anerkende et modkrav på 100.000 kr. overfor erstatningskravet.

Jeg har ved min afgørelse ikke taget stilling til spørgsmålet om beslaglæggelse og konfiskation, eftersom jeg har fået oplyst, at spørgsmålet er indbragt for retten.

Jeg har heller ikke taget stilling til spørgsmålet om modregning, som skal afgøres i 1. instans af politidirektøren.

Københavns Vestegns Politi er i dag anmodet om at anvise det nævnte beløb.

..."

Resten af brevet drejede sig om den skattemæssige behandling af renter af kravet.

Det fremgår af samtidig avisomtale, at det samlede beløb kom op på ca. 840.000 kr. incl. tabt arbejdsfortjeneste og inddragelse af pas.

Landsforeningens Meddelelse 28/2008
Vold, grov - Slag med flaske - Betinget straf

Straffelovens § 56, § 82 og § 245

T på 42 år dømt for at have slået A i baghovedet med en flaske foran herberget Sundholm, således at A fik en flænge i baghovedet. Betinget straf af fængsel i 60 dage bl.a. som følge af kraftig provokation fra A's side og de begrænsede skader.

Københavns Byret SS 3-23869/2007, 26/2 2008

T på 42 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, ved i juli 2007 foran herberget Sundholm at have slået A i baghovedet med en ølflaske, hvorved flasken knustes, og A pådrog sig en ca. 1 cm lang og ca. 1 mm dyb flænge i baghovedet.

Der var påstand om fængselsstraf. T var ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

T's forklaring er ikke gengivet i dommen, og retsbogen er ikke medsendt dommen, men se nedenfor.

Rettens resultat og begrundelse vedr. strafudmålingen:

"Straffen fastsættes til fængsel i 60 dage, jf. straffelovens § 245, stk. 1.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at der er tale om slag med en flaske.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på, at tiltalte er 42 år og ikke tidligere straffet for tilsvarende kriminalitet, at forholdet er begået efter kraftig provokation fra forurettedes side, og at forurettede først havde slået tiltalte og kastet med en flaske mod ham uden at det har givet anledning til yderligere over for forurettede, samt at slaget kun har medført begrænset skade."

Der var til straffen knyttet en prøvetid på 2 år.

T forklarede iflg. forsvareren (redaktøren) bl.a., at A startede med racistiske udtalelser mod T, der stammede fra Afrika. T var herefter blevet slået på munden med to knytnæveslag, så han kom til at bløde, hvorefter A kastede en flaske mod T. Han betragtede det som et fuldemandsopgør. I dag var de gode venner igen.

Politiet havde ikke rejst tiltale mod A.